

A MI MESÉNK

1. Központ

Egyszer volt, hol nem volt, a Hóperenciás tengeren túl, a Zöldközi tenger kellős közepén egy aprócska sziget. Ez a sziget olyan kicsiny volt, hogy még nevet sem adtak neki. Sőt! Hiszed vagy nem, még a térképre sem rajzolták fel. Itt bizony csak az ért partot, aki véletlenül kötött ki, miután egy nagyobb áramlat a szárazföldre sodorta.

Pedig ez egy igazán szép sziget volt. A fű mindig élénk zöld, a gyümölcs mindig édes, az ég pedig olyan gyönyörűen kék, hogy még egyetlen valamirevaló festő sem tudott olyan kéket kikeverni.

Ezen az apró szigeten élt Nevesincs, a kismadár, aki bizony már beleunt az egyforma, magányos hétköznapiakba, bármilyen csodás is volt a kis sziget. Nevesincs kalandra vágyott. Tudni akarta, milyen lehet az élet a Nagy Kéken túl. Elhatározta hát: holnap hajnalban, amikor a nagy dombok felett feljön a Nap, ő bizony elrepül. Elszáll, mert világot akar látni.

2. Korona Integrált Szociális Intézmény Komárom-Esztergom Vármegye

Felkelt a nap, és a mi kis madarunk izgatottan indult el a Nagy Kéken túlra. Nagyon nagy távolságot kell megtennie, így vitt magával bőven elemózsiát is. Egyszer csak sötét felleg borította be az eget, hatalmas jégeső zúdult Nevesincs kismadár aprócska szárnyaira. Érezte, hogy ereje már fogytán van, elemózsiája elfogyott, ebben a hatalmas viharban sehol, de sehol egy aprócska szárazföldet nem látott, ahol megpihenhetett volna. A jégeső összetörte picurka szárnyait, már érezte a Nagy Kék hullámainak csapkodását, a szemébe fröcskölt a sós víz.

Ereje elhagyta, és elkezdett a levegőből zuhanni lefelé, egyenesen egy vízililiom levelére. Ám az egyik Liliom virága hirtelen megnyílt, és megjelent a tó jószágos, fiatal, csodaszép tündére. Azonnal kezébe vette Nevesincs kismadarat, melengette, élesztgette, ám mikor meglátta sebesült szárnyacskáit, tudta, hogy szüksége lesz az ő gyógyfőzeteire, valamint egy meleg puha ágyra.

Liliom tündér hazavitte Tündérlakba, napokig kenegette a sebesült kismadár beteg szárnyacskáit, mire végre megmozdult a mi kis madarunk. Naponta többször ivott meleg gyógyfőzetet, ami átjárta minden porcikáját.

3. Bakony Integrált Szociális Intézmény Veszprém Vármegye

A Liliom tündér szelíd jóságának, szerető gondoskodásának köszönhetően Nevesincs kismadár napról napra erősebb lett. A gyógyfőzet hatására sebesült szárnyacskái teljesen begyógyultak, ismét egészségesnek érezte magát. A hetedik nap estéjén a tündér egy különleges, arany színű varázspont hintett a kismadár fejére, melytől ő békés, mély álomba szenderült. Azon az éjszakán különös álmot látott: a Hóperenciás tengeren túl, a Zöldközi tenger kellős közepén, egy aprócska szigeten találta magát, ami olyan kicsiny volt, hogy még nevet sem adtak neki, és a térképre sem rajzolták fel. A fű élénk zöld volt, a gyümölcs mindig édes, az ég pedig gyönyörűen kék. A csodás kis szigeten Nevesincs kismadár vidám kismadarak társaságában játszadozott az élénkzöld fűben, ették a mindig édes gyümölcsöt, és csodálták a gyönyörű kék eget. Életéből eltűntek az egyforma, unalmas, magányos hétköznapiak, az itt élő kismadarak vidám

trillázásától volt hangos a sziget, és Nevesincs kismadár életében először boldognak érezte magát. Párjával fészket rakott a sziget legcsodálatosabb fájára, melynek gyökerei a föld szívéig hatoltak, terebélyes koronája az égig ért, törzse olyan szilárd volt, hogy a legerősebb szél sem tudta meghajlítani, levelei pedig arany színben pompáztak. Nevesincs szerető türelemmel várta, hogy a fészkeben a három pici tojásból új élet sarjadjon, és fiókái végre megláthassák a sziget csodáját. Liliom tündér varázscsengettyűje ébresztette csodálatos álmából.

4. Galagonya Integrált Szociális Intézmény Tolna Vármegye

Ezen a reggelen minden olyan más volt, egyszerre ragyogó és sejtelmes. A Nap gyémántsugarai játszottak a tavon, és gomolyfelhőkkel labdázott a szél. Liliom tündér és Nevesincs madárka együtt reggeliztek csendesen.

Nevesincs tudta, hogy lassan közeledik a búcsú ideje, s mindeközben különös álmán és a hazavezető úton töprengett.

Liliom érezte a kismadár vívódását, s csilingelve így szólt:

– Megmutatom neked a legeslegrövidebb utat, ami elvezet a Hóperenciás tengeren túl, a Zöldközi tenger kellős közepén lévő aprócska szigetre, amely olyan kicsiny, hogy még nevet

sem adtak neki, sőt, a térképre sem rajzolták fel. A legeslegrövidebb út a Varázstengely, ami egyenesen hazavisz. De ezen az úton csakis és kizárólag előre szabad tekinteni, mert a tengely mentén mindenféle koboldok és manók, és még ki tudja, kik lézengenek, hogy céljaidtól és álmaidtól elcsábítsanak a hamis illúziók világába – mondta Liliom.

Hopp. Kopp. Hopp. Nevesincs már a Varázstengely bejáratánál repkedett izgatottan. Hálával telve megköszönte Liliom tündér jóságát, s már indult is haza a titokzatos Varázstengelyen. Talán nem is hallotta Liliom utolsó mondatát, hogy az álma valósággá válhat, ha...

5. Bárka Integrált Szociális Intézmény Bács-Kiskun Vármegye

... a szívére hallgat, és nem tér el úti céljától, hogy a Hóperenciás tengeren túlra érjen, a Zöldközi tenger kellős közepén található aprócska szigetre, amely olyan kicsiny, hogy még nevet sem adtak neki, sőt, a térképre sem rajzolták fel. A Varázstengelyen repkedve Nevesincs madárka gondolatai az otthonán, az aprócska szigeten jártak.

A Varázstengelyen haladva megpillantott egy fényesen csillogó pontot a mélységben. Tudta, hogy csak előre tekinthet, de a kíváncsiság erősebb volt, Nevesincs madárka csak letért a kijelölt útról. Eleinte nem történt semmi, de aztán... eltűnt a napsugár, a kék ég, és minden sötét lett. A fénylő pont felé haladva hangokat hallott, és egy bárka tűnt fel előtte, melyen két

kis manót pillantott meg. A fényforrás a bárka apró lámpásából származott.

Nevesincs madárka beszélgetésbe kezdett a két barátságos manóval, akiknek elmesélte a történetét. A manók látva a kismadár fáradtságát, marasztalták őt, hogy pihenjen egyet. A madárka így tett, és hamar álomba is merült. Álmában megjelent Liliom tündér, és így szólt: – Ha letérsz az útról, bizony, bajba kerülhetsz, de én ott leszek és segítek neked. Ne hagyj, hogy hamis illúziókkal eltérítsenek a célodtól, az út még hosszú, de nem reménytelen.

A kismadár felriadt álmából, és az addig barátságos bárkát hosszú, éles rózsatövisek kezdték beszőni, a kismanók helyett pedig gonosz koboldokkal találta szemben magát...

6. Napsugár Integrált Szociális Intézmény Csongrád-Csanád Vármegye

Egy sötét kalitkába zárták, és az ijesztő küllemű koboldok gyűrűjéből előlépett Zordon nevű vezérük. Így szólt:

– Régen várunk már itt a Nagy Kéken hánykolódva ezen a bárkán. Mi ugyanis elvarázsolt Jólelkek vagyunk, akik ugyanúgy a Hóperenciás tengeren, a Zöldközi tenger kellős közepén található aprócska sziget lakói vagyunk, amely olyan kicsiny, hogy még nevet sem adtak neki, sőt, a térképre sem rajzolták fel. Úgy szabadulhatunk ki a gonosz mágia alól, ha magunkhoz csalogatunk a sziget lakói közül valakit, aki három szívből jövő szépséges dolgot tud nekünk mutatni. Lássuk hát, mire vagy képes!

Nevesincs behunyta aprócska szemeit, és azonnal maga előtt látta Liliom tündért, aki halkan a fülébe súgta:

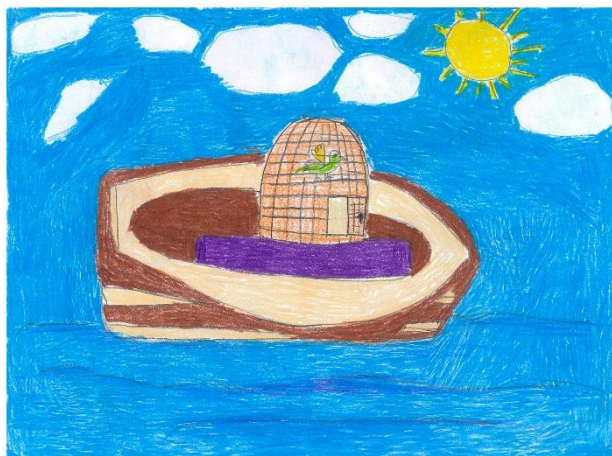
– Ne félj! Hiszen gyönyörű trilláidnál szebb dolgot alig tudok elképzelni. Csak kezdj el a szívedből dalolni, és gondolj az otthonodra!

Nevesincs belekezdett hát, és olyan lágy, olyan édes dallamok szöktek elő torkából, hogy a tövisek lehullottak, a bárka kivirágzott, és a koboldok arcára mosoly lágyult, amitől kevésbé voltak már ijesztőek..."

7. Rózsakert Integrált Szociális Intézmény Vas Vármegye

És mi a második szívből jövő szépséges dolog, amit át tudsz nekünk adni, kismadár? Nevesincs erősen gondolkodott, majd csendesen így szólt:

– Tudjátok, úgy éreztem, hogy bár nagyon szeretem azt a kis szigetet, ott a Hóperenciás tengeren túl, a Zöldközi tenger közepén, ami még a térképen sincs rajta, valami mégis hiányzott. Azt hittem, unatkozom, és máshol kaland vár, de aztán álmot láttam. Az álom ráébresztett, hogy mindvégig arra volt szükségem, hogy társaim legyenek. Úgy csodálatos az élet, ha megosztom másokkal. Ezért társakat, szerelmet, párt, családot álmodtam magamnak! A második szívből jövő szépséges dolog, amit adhatok nektek: a megosztás, a dolgok közös megélésének öröme!

A koboldok csöndben hallgatták, és érezték, hogy a vándorlásban megfáradt, kérges szívük újra életre kel. Mosolygós arcukat egymás felé fordították, kezüket összefonták, és kezdték egymást szebbnek látni. Már nem azt a csúf koboldpofát látták a másikban, akiket a tükör mutatott volna, hanem azt a pajtást, akivel a hosszú vándorlást megosztották.

És barátaim, azok a bennük élő arcok sokkal inkább azokra a kedves, barátságos manókéra hasonlított, akikkel Nevesincs először találkozott. Kívülről még lehet, hogy csúfak voltak, de Nevesincs látta rajtuk, hogy egymást már a közösen megélt évek szépségében látják.

8. Alpokalja Integrált Szociális Intézmény Győr-Moson-Sopron Vármegye

– És mi a harmadik szívből jövő jószág, amivel még tudsz nekünk szolgálni, kismadár? – kérdezte Zordon vezér.

A koboldok szeme már ragyogott, szájuk mosolyra állt, s bár testük még csúf, de lényük szelíd volt. Nevesincs kismadár gondolkodni kezdett. Zordon vezér szíve a kismadárt figyelve annyira megenyhült, hogy úgy érezte, nincs szükség már a kalitkára, és kiengedte.

– Látod, már te magad tudod, mi a harmadik szívből jövő szépséges dolog! – csillant fel a szeme Nevesincs kismadárnak. – Ez az a bizalom, melyet most nekem adtál!

Ezen szavak hallatára lehullottak álarcaik, ismét jószágos manókká váltak. Megölelték egymást, de aztán el is szomorodtak. Nevesincs kismadár nem tudta mire vélni a dolgot.

– Örüljetek, megtört az átok! – de nem tudta megnyugtadni a manókat.

A manók elmesélték, hogy a bárka az otthonuk, s minden álmuk, hogy szárazföldet találjanak és letelepedjenek, de mindeddig nem találták meg az utat. Nevesincs kismadár megnyugtatta őket, és megígérte nekik, hogy addig nem hagyja őket magukra, amíg nem találnak letelepedésre alkalmas szárazföldet. Bárkájukat rendbe tették, kitakarították. Így indultak el együtt a nagy Zöldközi tengeren a manók és Nevesincs kismadár.

9. Dél-Zselic Integrált Szociális Intézmény Baranya Vármegye

Kedvüket nem szegte semmi, a nap ragyogóan sütött, arcukat szellő simogatta, Nevesincs kismadár gyönyörű trilláitól volt vidám a kis bárka csapata. Ki tudja, hány nap telt el útra kelésük óta, hisz nem számolta azt senki, mikor egyszer csak megpillantottak egy csodálatos Üveghegyet, az Üveghegy lábánál pedig egy csodálatos Tündérkertet. Bárkájukkal kikötöttek. A hosszú hajóút megfáradt vándorait Tündérkert vidám lakói nagy szeretettel fogadták.

– Hát itt meg mi történt? – kérdezte Nevesincs kismadár.

– Hatalmas vihar tombolt felettünk, tönkre tette házainkat. De a vihar elvonult, most már ragyog a nap – szolt az egyik tündér. – Sok munka vár ránk, hogy újraépítsük tündérházainkat. Így szól Nevesincs kismadár: – Itt a fű olyan élénk zöld, a gyümölcs olyan édes, az ég pedig olyan gyönyörűen kék, akárcsak az otthonomban, a Hóperenciás tengeren túl, a Zöldközi tenger közepén, a kis szigeten. Itt maradhatunk veletek? Szívesen segítenénk nektek.

Így maradt a kis csapat Tündérkertben. A manók és Tündérkert lakói serényen dolgoztak, Nevesincs kismadár vidáman repkedett, ágról-ágra szállt, segített, ahol tudott.

De ahogy teltek-múltak a napok, Nevesincs kismadár szíve újra vágyott a kalandra. Így történt, hogy Tündérkert lakóitól és a manóktól búcsút vett, tovaszállt, hogy lássa a világot.

10. Szivárvány Integrált Szociális Intézmény Zala Vármegye

Miután a kismadár reményteli szívvel elbúcsúzott a Tündérkert lakóitól, újból élményekkel teli kalandra indult. Felszállt az égre, ami itt is olyan gyönyörűen kék volt, hogy még egyetlen valamirevaló festő sem tudott ilyen kéket, szépet kikeverni. Puha, simogató eső kezdett esni. Nevesincs a csodaszép égen szivárványt pillantott meg, alatta pedig csodák csodájára a Varázstengely nyílegyenes vonala csillogott. Eszébe jutott Liliom tündér, s az álma is. Ráfordult a Varázstengelyre, s egyre csak a szép álmán járt az esze. Az intelmek dacára ismét félrepillantott, s lám, a saját kis szigete tűnt fel szemében. Hívogatóan burjánzott lent az élet, gyors szárnycsapásokkal igyekezett földet érni. De igencsak elcsodálkozott, mikor meglátta, hogy ez a sziget bizony nem az ő szigete. Ezen a szigeten kentaurók éltek! A kentaurók királyát Grótnak hívták, és a vezetésével rögtön harci táncot kezdtek járni az emberfejű lovak, annyira megörültek egy újabb szép hangú kismadárnak.

Újabb megpróbáltatás kezdődött Nevesincs számára, mert a Vezér elhatározta, hogy csak három év szolgálat fejében engedi majd szabadon...

11. Szeretet Integrált Szociális Intézmény Somogy Vármegye

Másnap reggel, a szolgálat első napján Nevesincs kismadár sok-sok megpróbáltatás után, új reményekkel telve ébredt a kentaurok szigetén. Látva az ott lakó kentaurok örökös harcát, elhatározta, hogy megpróbál békét teremteni köztük.

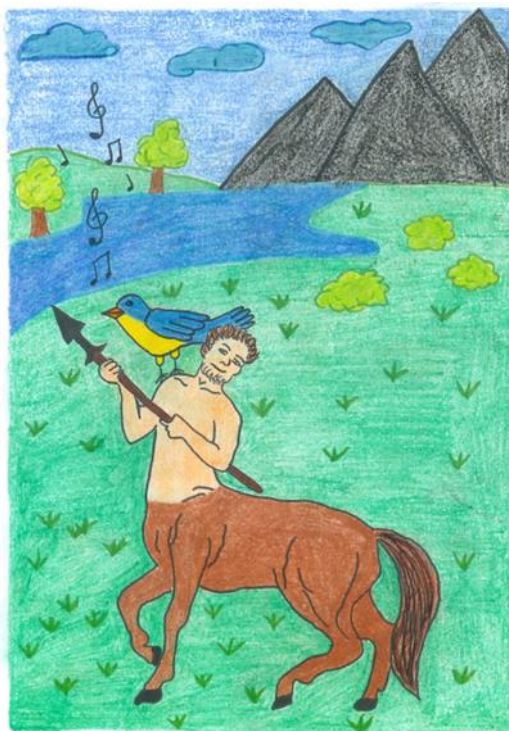
Az idők kezdete óta Grót és népe állandó viszályban áll a sziget másik oldalán élő kentaurokkal. Az ottani kentaurkirálynak három leánya született. A legkisebb lány olyan szépséges volt, hogy a Napra lehetett nézni, de reá nem. Egyszer egy ragyogó napon a kristálytisza vizű patak partján, a királylányok önfeledten játszottak. Grót vezér megpillantotta őket, és elámult a legkisebb lány szépségén, szerelemre lobbant iránta, feleségül kérte apjától, de a király ellenezte a frigyet.

– Túl fiatal még, először a nővéreit fogom férjhez adni – mondta akkor a király.

Hajnaltól, amikor felkelt a Nap, a kentaurok ismét harci táncba kezdtek, hogy csatába induljanak. Ekkor Nevesincs kismadár Grót vezér vállára szállt, és gyönyörű trillázásba kezdett. A kentaurok hirtelen abbahagyták a táncot, és elkezdtek a kismadárra figyelni.

Nevesincs madárka elmesélte a zord harcosoknak, hogy legkedvesebb álmában egy csodás kis szigeten párjával fészket rakott a sziget legszebb fájára. Az álombeli szigeten, ahol a fű élénkzöld, a gyümölcs mindig édes, az ég pedig gyönyörűen kék, a vidám kismadarak békében élnek egymással, soha nincs háború.

Nevesincs kismadár meséjét hallgatva a kentaurok közül néhányan letették fegyvereiket, megfogták egymás kezét, és arra gondoltak, hogy mennyivel szebb és boldogabb lehetne az életük, ha háború nélkül, békében élnének egymással...

12. Gyermekotthoni Központ Hajdú-Bihar Vármegye

...és erre a szép gondolatra feltekintettek az égre, ahol egy gyönyörű szivárvány jelent meg, és Nevesincs tudta, hogy tovább kell mennie. A szivárvány hét színe, mint hét külön kis ösvény, úgy nyúlt az ég felé, mintha hívogatnák a kismadarat: „Erre, erre, Nevesincs!” Nem tudott ellenállni a csábításnak – minden tolla libbent egyet a szélben, és már szállt is felfelé, egyre magasabbra, a szivárvány felé. Ahogy rálépett az első, piros színű sávra, csilingelő hangon megszólalt egy aprócska hang:

– Üdvözlünk a Szivárvány Útján! Ha végigjárod mind a hét ösvényt, választ kapsz arra, amit keresel!

Nevesincs madárka szíve hevesen vert – vajon mit keres? Hisz látott már világot, ismerte a bánatot és a boldogságot, barátokat is talált... Mégis úgy érezte, valami még vár rá. Ahogy sorra lépett a narancssárga, sárga, zöld, kék, indigó és ibolya sávra, minden szín új emléket idézett fel: a sziget zöldjét, a tenger kékségét, a koboldok mosolyát, Liliom tündér szeretetét. És amikor átlépett az utolsó színbe, nemcsak a napfény, de a saját szíve is ragyogott. Egy csodálatosan kedves pillangó hívogatta szelíden: – Gyere, gyere, még nagyon sok kaland vár rád...

13. Gyermekvédelmi Központ Bács-Kiskun Vármegye

Nevesincs kismadár elmesélte álmát a pillangónak, aki csak ennyit mondott tanácsként a vándor kismadárnak: „Aki a színek útját végigjárja, megtalálja a béke forrását.”

Nevesincs kíváncsian kérdezte, merre vezet tovább az út, de a lepke csak mosolygott és tovalibbent.

Főhősünk ismét útra kelt, hogy felfedezze a szivárvány többi ösvényét. Ahogy repült a szélben, új dallamokat hallott, melyek egy titkos erdőbe hívogatták.

Egy tisztáson apró tündérek táncoltak körben, és meghívták Nevesincset, hogy csatlakozzon hozzájuk. A kismadár úgy döntött, hogy követi a tündérek fénycsóváit, amelyek egy új, ismeretlen völgybe vezették. Ott egy különös csillogó tó tükrében saját álmát látta meg, és rájött, hogy minden kaland újabb kérdéseket tartogat számára. A tó partján egy magányos teknős ült, aki barátságosan integetett és mesélni kezdett egy elfeledett világról.

14. Gyermekvédelmi Központ Szabolcs-Szatmár-Bereg Vármegye

Alfréd, a teknős izgalmasan mesélt Nevesincs kismadárnak, aki boldogan hallgatta. Mesélt egy szép világról, ahol mindenki boldogan élt. Abban a világban mindenki tette a dolgát, a gyerekek iskolába jártak, a felnőttek dolgoztak, az idősek pihentek. Szabadidejükben sokat beszélgettek, táncoltak, sportoltak, nevettek és vidámak voltak. Nem ismerték a haragot, a szomorúságot, bánatot, irigységet, félelmet, szenvedélyt, magányosságot.

Nevesincs kismadár szemei előtt megjelent az a kép, amit álmában Liliom tündérnél látott. Azt is elmondta Alfréd, a teknős, hogy azoknak, akik együtt élnek, figyelniük kell egymásra, szeretni, segíteni, támogatni mindenkit. Örömet és boldogságot adni, mert amit adsz, azt kapod vissza.

15. Gyermekvédelmi Központ Jász-Nagykun-Szolnok Vármegye

Nevesincs szíve megtelt melegséggel Alfréd, a teknős szavai hallatán, és úgy érezte, valami fontosat tanult az életről. Elbúcsúzott a bölcs teknőstől, és újra útra kelt, hogy megkeresi azt a világot, amit álmaiban már látott.

Ám ahogy repült a Nap felé, hirtelen elsötétült az ég, és egy különös, fekete szélvihar ragadta magával. A szél vihogva suttogott: „Nem minden álom válik valóra!” – és a kismadarat egy ismeretlen, lebegő szigetre sodorta, ahol semmi sem volt, csak köd és csend. A madár egy kőre telepedett, és érezte, hogy valami nincs rendben – ez a hely mintha nem is létezett volna. Ekkor egy különös alak jelent meg előtte: egy tükröződő testű lény, akit Senkinek hívtak. A lény azt mondta, ő a vágyak őre, és csak azok juthatnak tovább, akik tudják, mit keresnek valójában. Nevesincs elbizonytalanodott. Ő csak repült mindig, újabb és újabb kalandot keresve, de most érezte, hogy többre vágyik. Senki egy varázstükörbe nézett, amely megmutatta, hogy mi lakozik a kismadár szívének legmélyén. A tükörben nem barátokat vagy szigeteket látott, hanem egy fészket, egy helyet, ahol megpihenhet, ahol másoknak is otthont adhat. Ekkor a köd oszlani kezdett, és a lebegő sziget átalakult: virágok nyíltak, fák nőttek, és madárdal szólt, mintha az álom, amit Liliom tündérnél látott, valóra vált volna.

16. Debreceni Javítóintézet

Ám sajnós ez a sziget csak a fantáziájának szüleménye volt. Mire teljesen eloszlott a köd, a kismadár, akinek neve Nevesincs, egy újabb szigeten találta magát. De az útra, ahogyan odakerült, nem emlékezett. Ezen a különleges szigeten, amelyen főleg hegyek, völgyek váltották egymást, apró, barátságos lények, trollok éltek. Vezetőjük Pipacs királynő volt, aki nagyon örült a kismadárnak.

– Soha ilyen gyönyörűen trillázó madárkát nem hallottam még. Vagy mégis...? – gondolkodott el a királynő. – Néhány napja elrepült

felettünk egy hasonlóan szépen daloló madárka, aki éppen az óriások földjére tartott, mivel azok elrabolták kistestvéreit.

Nevesincsnek egyből eszébe jutott a Liliom tündérnél látott álma, melyben családot alapít. Arra gondolt, talán az óriások földjén megtalálja a párt, akivel mindezt valóra tudja váltani. Elmesélte álmát és eddigi fárasztó utazását, és kérte az apró kis lényeket, hogy mondják el neki, merre találja az óriások földjét.

A trollok kedvesen útba igazították, de Pipacs királynő figyelmeztette:

– Vigyázz, kismadár, mert az óriások nagyon megátalkodott népség, tőlük még senki nem tudott megszökni. Ha elkapnak, nagy bajba kerülhetsz.

– Azért én mindenképp megpróbálom – mondta Nevesincs –, így talán könnyebben eljuthatunk együtt a kis otthonunkba, amely a Hóperenciás tengeren túl, a Zöldközi tenger kellős közepén lévő aprócska sziget, aminek még nevet sem adtak, sőt, még a térképre sem rajzolták fel.

– Mielőtt újabb útra indulsz, itt az ideje, hogy nevet kapjál – mondta Pipacs királynő. – Legyen a neved mostantól Csicsergő!

Csicsergő elindult tehát, hogy a rá váró újabb nehézségek árán végre eljuthasson céljához. Már órák óta repült, és egyre éhesebb és fáradtabb volt, mikor repülés közben elbóbiskolt, és álmában meglátta Liliom tündért...

17. Aszódi Javítóintézet

Liliom tündér meleg, szeretetteli hangon suttogott kis fülébe. Figyelmeztette az út veszélyeire, az óriások megátalkodott népségével kapcsolatban. Azt is elmondta, hogy az Óriások Földjére érve először csak bujkálva, éjszaka repüljön. Elsuttogott neki egy varázsdalt is, mellyel mély álomba sülyesztheti az óriásokat. Csicsergő két álló nap és éjjel repült, ereje végéhez közeledett, mikor végre megpillantotta az Óriások Földjét.

Gyönyörű, zöld tájra érkezett, ahol hatalmas hegyek, ég felé törő fák, széles folyók tárultak a szeme elé. Kiválasztott egy biztonságosnak tűnő fát, és a lombok takarásában kimerülten álomba szenderült. Már esteledett, mikor egy furcsa zaj ébresztette fel. Ljedten nézett körül, mikor a szomszédos ág fölött egy fürkésző szempárt látott. A szemek gazdája vidáman előugrott - ő nem volt más, mint az a varázslatos kismadár, akiről Csicsergő Pipacs királynőtől hallott. A kismadár, aki a Meseszép névre hallgatott, elmesélte neki, hogyan rabolták el az óriások a kistestvéreit, és

azt is, hol tartják fogva őket, és rajtuk kívül sok kis madárkát. Az éjszaka folyamán felderítették a környéket, és megnézték, hol raboskodnak társaik.

Hajnaltájt, mikor az óriások élelemért indultak, Csicsergő a foglyokkal maradt őrszem közelébe reppent, és gyönyörű hangján a Liliomtól tanult altatódalba kezdett. Az óriás pillanatok alatt mély álomba merült. Csicsergő és Meseszép elvették a hortyogó szörny nyakából a kulcsokat, és kiszabadították kalitkába zárt társaikat.

A kis csapat némi pihenő után közösen indult el a Hóperenciás tengeren túlra, a Zöldközi tenger kellős közepén lévő aprócska sziget felé. Kalandjaik itt azonban még nem értek véget, a hosszú út során hamarosan újabb megpróbáltatás várt rájuk.

18. József Attila Gyermekotthoni Központ Budapest

Az óriás azonban hirtelen felébredt, és nyomban Csicsergő és Meseszép háta mögött termett. Lepillantott a két madárra, majd így szólt:

– Mit kerestek itt, ti alávaló, mihaszna teremtmények, és hogy került hozzátok a kulcs? – azzal ütésre emelte a kezét.

A két madár a rémülettől mukkanni sem tudott. Mintha megfagyott volna a levegő, mozdulni sem tudtak.

Csicsergőnek felvillant Liliom tündér képe, aki azt súgta neki, sikerülni fog, csak énekelj a dalt! Már majdnem túl késő volt, mikor kiugrott az óriás ütése alól, és elkezdett dalolni. Az óriás azonnal összeesett és mély álomba merült. A madárkák kiszabadultak és körültáncolták Meseszépet és Csicsergőt.

A nagy boldogságot Csicsergő törte meg, csendre utasította őket, és megkérte az ott lévő madarakat, hogy meneküljenek el az Ő otthonába, a névtelen szigetre, amely még a térképeken sem szerepel.

Majd hirtelen a semmiből hatalmas zaj kerekedett, és a föld mintha kettéhasadt volna az óriások lépteitől. Az ég szürkévé vált, a fák kidőltek, visszajöttek az óriások, egy plakáttal a kezükben, ami egy ravasz róka rendőrt ábrázolt az egyik oldalán, a másik oldalán pedig egy írás szerepelt....

19. Esztergomi Speciális Gyermekotthoni Központ

RÓKARENDŐRSÉG KONCERT

Nagyfanyűvő színpad

Szombat 18:00

Gyere, zúzzunk együtt egy óriásit!

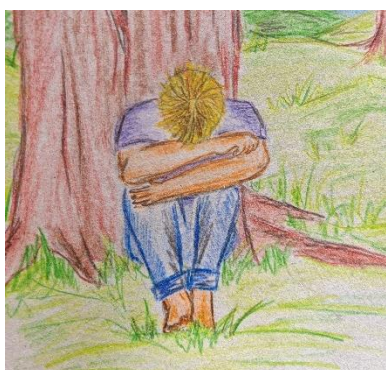
Hiszen a hatalmas tömeg nem máshova, mint a híres óriás-punk zenekar, a Rókarendőrség koncertjére sietett. A bandatagok értek a leghamarabb a madárkákhoz és az alvó óriáshoz, aki mint kiderült, a Rókarendőrség

énekes frontembere volt. Rögtön elkapták Csicsergőt és újdonsült barátait, majd pánikba esetten ébresztgetni kezdték bandatársukat, miközben az izgatott, hangos óriástömeg egyre csak gyűlt a Nagyfanyűvő színpad előtt.

Már pár perccel elmúlt 18 óra, és még nem kezdődött el a koncert. Az óriásokról tudni lehet, hogy nagyon szeretik a punk zenét, mindemellett rettentően türelmetlen népség, ezért, ha egy koncertkezdés csúszik, ott aztán kő kövön nem marad. Csicsergő hallotta a kétségbeesett Rókarendőrség tagjait, akik épp azon tanakodtak, hogy fogják lejátszani a koncertet énekes nélkül. Ekkor a ravasz kismadár felajánlotta segítségét, hogy majd ő beugrik az alvó frontember óriás helyett, cserébe azonban szabadon kell engedniük madártársaival együtt. Az óriások idő és egyéb lehetőségek hiányában rögtön belementek az üzletbe, és máris a színpadon termettek új madárénekesükkel, ahol azonnal a húrok közé csaptak, még mielőtt a nézőtérén kitörne a lázadás. Csicsergőnek sem kellett több, felborzolta tollait, a mikrofon elé repült, és amilyen hangosan csak tudott, rázendített az óriásokat mély álomba merítő altató dalára. Mire a rajongó tömegnek feltűnt volna a változás, már egymás után dőltek ki az óriások a sorból...

20. Gyermekvédelmi Központ és Általános Iskola Vas Vármegye

A madárcák pedig tovaszálltak... volna. Menekülés közben Csicsergő halk szipogásra lett figyelmes. Megtorpant, visszafordult, és az erre-arra elterült óriás testhalmok fölött átnézve megpillantott egy 10 év körüli óriásfiút. Egy hatalmas tölgy tövében kuporgott, fejét térdjei közé húzva itatta az egereket.

A kismadárkák megsajnálták, és óvatosan közelebb merészkedtek. Ahogy haladtak felé, látták ám, hogy a fülében fülhallgató van. „Ohohó! Hát, ezért nem altatta el az énekem...” – mosolygott magában Csicsergő. Ahogy

észrevette őket a fiú, kikapta mindkét füléből a fülhallgatót, és meglepetten nézte a jövevényeket.

– Hogy hívnak, fiú? Miért sírsz olyan keservesen? – kérdezte Meseszép.

– Kelemennek hívnak. Azért sírok, mert van egy szálka a talpamban, de sehogy sem tudom kiszedni. Nagyon fáj!

– Ejha, ha csak ez a baj, azon könnyen segíthetünk! – röppent fel lelkesen Csicsergő! – Mutasd, hol fáj!

Kelemen felemelte a lábát, Csicsergő pedig nyomban kihúzta a szálkát karcsú csőrével. A fiú arca azonnal kivirult, felpattant, ugrándozni kezdett örömeiben.

– No, Kismadár! Jótett helyébe jót várj! – Csicsergő nyakába akasztott egy mini üvegcsét: – Egy csepp láthatatlanná tesz, amíg leszáll az est. De vigyázz! A Nap első sugaraira szertefoszlik a varázs!

21. Gyermekvédelmi Központ Fejér Vármegye

„Csicsergő a csodaelixírt tartalmazó kis üvegcsével a nyakában egy tisztásra repült, ahol magához hívta az óriások fogságából kiszabadított madárkákat. Elmesélte nekik szökési tervét, melynek köszönhetően végre elhagyhatják a gonosz óriások birodalmát.

Este, a napnyugtát követően az elixír felhasználásával láthatatlanná változtatja az összes kismadarat, és az éj leple alatt észrevétlenül tovaszállhatnak a Nagy Kéken túlra, keresve az aprócska szigetet, ahol végre az álmaiban látott boldogság várhat rá és valamennyi madárkára, akik társaivá váltak a kalandozásai során.

Persze a kis szökevény csapatnak nagyon igyekeznie kellett, hiszen az elixír hatása a nap felkeltevel elmúlik, és az óriások látóköréből addigra ki kellett, hogy kerüljenek. Szedték is ám apró kis szárnyaikat, a Nagy Kékség felett.

Jajjj.... de hát az elixír láthatatlanná tevő hatása miatt egymást sem látták, nem tudták, ki merre tart, így a nagy sietségben a szélrózsa minden irányába repültek.

Mikor a nap felkelt, a varázslat megszűnt, megdöbbenve vették észre, hogy egyetlen kis társuk sincs mellettük, magányosan repülnek a hatalmas kékségben. Valamennyien nagyon kétségbeestek, hiszen a fogság idején legalább ott voltak egymásnak segítségül, most pedig mindannyian magányosan szelték a kék eget.

Csicsergő, a kis csapat vezetője volt az egyetlen, aki annyi kalandot megélve, az álmait követve tudta, hogy kis társaira milyen izgalmas utazás, mennyi kaland vár a hatalmas óceán apró kis szigetein.

Tudjátok, kik ők, ezek a kis tévelygő madarak? Ők a Boldogság Kék Madarai, akiket minden ember szíve vár, akik minden ember számára újabb álmokat, újabb meséket hoznak el.

22. Ipolypart Integrált Szociális Intézmény Nógrád Vármegye Ludányhalászi

Csicsergő olyan izgatott lett a kapott ajándéktól, hogy azonnal ivott belőle, és ahogy a kismadár láthatatlanul repült, egy falucskára pillantott.

A réten sétálva egy óriás kislányt pillantott meg, aki azért szomorkodott, mert elveszítette a kedvenc hajcsatját. A kismadár odavezette őt a láthatatlan szárnyával, ahová a lágy szellő a fűszálak közé terelte a csillogó hajdíszt. A kislány felkiáltott örömeiben, és boldogan vitte haza a kedvenc hajcsatját, de a falu lakói nem tudták, ki segített neki ebben, viszont azt érezték, hogy valaki vigyáz rájuk.

Csicsergő szíve megtelt melegséggel az emberek hálájától és szeretetétől. Ekkor észrevette, hogy a horizonton feltűntek a Nap első arany sugarai. A varázslat lassan szertefoszlott, és újra láthatóvá vált. A falubeliek megpillantották a kismadarat, és ujjongva integettek neki. Csicsergő nem számított rá, hogy már nem láthatatlan, nagyon meglepődött az óriások szeretetétől.

Most értette meg azt, hogy az emberek szeretete a legnagyobb kincs és varázslat a világon!

Ettől kezdve minden világ körüli kalandjában ott érzi a szívében az éltető barátság melegét. Legfontosabb dolognak tartja, hogy nemcsak az óriások, hanem valamennyi élőlény szeretete kapcsolja össze ezt a csodaszép világot.

23. Kőris Integrált Szociális Intézmény Pest Vármegye

Csicsergő még sokáig repült a falucska felett, és hallotta a gyerekek nevetését, akik boldogan játszottak a réten. Ez az öröm új erőt adott neki, és elhatározta, hogy bárhová is sodorja a sors, mindig segíteni fog annak, aki rászorul.

Miközben így elmélkedett, hirtelen különös fény villant fel előtte az égen. Egy fénykapu nyílt meg, amelyből selymes hang hallatszott:

– Csicsergő, te már tudod, mi az igazi varázslat. De most el kell döntened, visszatérsz-e a saját szigetedre, vagy folytatod kalandjaidat a világban.

A kismadár szíve hevesen dobogott, hiszen mindkét lehetőség vonzotta. Szárnya remegett a döntés súlyától. Ha hazatér, végre békére lelhet, ha tovább megy, új titkokat és barátokat találhat. Ekkor eszébe jutott mindaz, amit az útja során megtanult: hogy a szeretet, a barátság és a segítség apró cselekedetei a legnagyobb varázslatok a világban.

„Talán nem is az a fontos, hová repülök – gondolta –, hanem az, hogy bármerre járok, nyitott szívvel forduljak mások felé.” A fénykapu lassan hunyorogni kezdett, de még mindig nyitva állt előtte, az ismeretlen kaland és a régi otthon határán. Csicsergő szívében tudta, hogy bármelyik utat is választja, az álmai tovább kísérik majd.

24. Lélekhíd Integrált Szociális Intézmény Komárom-Esztergom Vármegye

Csicsergő meghozta döntését. A fénykapu épphogy világított, amikor átrepült rajta. Hirtelen egy kalózhajón találta magát. Leereszkedett az árbóca, hogy közelebbről szemügyre vegye a fura szerzeteket. Megpillantotta a kapitányt, akinek zord kinézetétől majdnem leesett az árbócról. Csicsergő összeszedte minden bátorságát, és a kapitány vállára röppent. A kapitány ijedtében felkiáltott:

– Ki vagy te és hogy kerültél ide?

– Én Csicsergő vagyok, és a Hóperenciás tengeren túlról, a Zöldközi tenger kellős közepén egy aprócska szigetről jöttem – válaszolta. – Szeretnék csatlakozni hozzátok, és új kalandokat keresni – folytatta a kismadár.

A kapitány markát dörzsölve igent mondott, számítva arra, hogy a kalózok kincsét a madár segítségével és rálátásával hamarabb megtalálja. Csicsergő szívesen segített a kalózoknak, de csak egy feltétellel: ha a kincs felét megkaphatja, és a madárkórháznak adhatja. A kapitány hosszas gondolkodás után meghozta döntését.

25. Aranyalma Integrált Szociális Intézmény Fejér Vármegye

A kapitány végül bólintott, és még aznap éjjel felnyitották a hajó gyomrában őrzött, láncokkal lekötözött ládát. A ládában nem aranypénz csillogott, hanem egyetlen aranyalma, amely saját fényével világított, mintha élne. Ahogy Csicsergő közelebb hajolt, az aranyalmában hullámok futottak végig, és a felszínén arcok jelentek meg: Liliom tündér mosolya, a névtelen sziget kéksége, s a fészek, amelyre mindig vágyott.

– Ez az Alma mindent megmutat, amit legbelül keresel – suttogta a kapitány –, de nagy árat kér ezért: egy igaz emléket, vagy a hangod egy részét.

Csicsergő szíve összeszorult. Tudta, ha elveszíti a trillája erejét, nem altathat el több óriást, nem hívhat haza társakat.

Mégis kinyújtotta a csőrét, mert az otthon képe olyan közelinek tűnt, hogy már-már megérinthette. Az aranyalma halkan csendült, mint üveg a jégen, s egyszerre sötétség áradt

szét a fedélzeten: a kismadár hangjából egy tiszta hangjegy kiszakadt, és beleolvadt a fénylő gyümölcsbe. A csillogás kihunytt, helyét hideg derengés váltotta fel; a kalózok árnyékai megnyúltak, és a tenger feketébb lett a feketénél. Csicsergő megszólalt volna, de dalának legfényesebb magaslata hiányzott – úgy zengett a hangja, mint törött harang az éjben.

Akkor értette meg: az aranyalma nem csupán utat mutat, hanem elvesz belőled valamit, hogy helyet csináljon annak, amire vágysz – és ami ezután jön, már nem ugyanazzal a szívvel fogod megélni. Csicsergő próbált dalolni, de éneke már törött volt, mintha minden trillája mögött egy darab hiányzott volna a szívéből. Árnyéka leszakadt róla, és a kapitány vállára ült, halkan kuncogva, míg a madár egyre feljebb emelkedett az üres égbe.

És ekkor az aranyalma utoljára megszólalt: „Mondd, kismadár... meddig őrizheted mások fényét, miközben a tiéd lassan kihuny?”

26. fejezet – Az utolsó trilla

A világ összes tengere és szigete után Csicsergő egyszer csak egy különös hely fölé repült. Nem volt ott se óriás, se kalóz, se tündér — csak sok-sok ablak, kert és nevetés.

Mintha minden ismerős dallam, amit eddig valaha hallott, innen szállt volna fel.

A kismadár letelepedett egy ablakpárkányra, és óvatosan trillázni kezdett.

Erre a házakból emberek lestek ki: gondozók, gyerekek, idősek, segítők, álmodozók.

Mind ismerősnek tunk.

Talán ők is valaha látták Liliom tündért, talán ők is hallották már az aranyalma csendülését.

– Hát ti kik vagytok? – kérdezte Csicsergő.

– Mi vagyunk azok, akik tovább szőtték a mesédet – felelték nevetve. – Te csak repültél, mi meg hittünk benne, hogy egyszer visszatérsz.

A kismadár felnevetett.

– Akkor hát nem is én vagyok a mese vége, hanem ti vagytok a folytatás!

És ezzel akkora trillát zendített, hogy még a felhők is tapsoltak.

A tenger újra zöldült, a szél dudorászott, a nap sugarai táncot jártak a leveleken.

A névtelen sziget végre nevet kapott:

Reménysziget.

És hogy mi lett Csicsergővel?

Egy ideig még hallani lehetett a hangját, ha valahol valaki nevetett vagy mesélt.

Aztán elrepült – de csak azért, hogy helyet hagyjon az új történeteknek.

Mert minden mesének el kell jutnia a pontig,

hogy aztán újra nagybetűvel kezdődhessen:

Egyszer volt, hol nem volt...

Köszönet mindenkinek, aki szárnyat adott ennek a mesének:

az intézményeknek, a gondozottaknak, a dolgozóknak, a segítőknak,

akik hitték, hogy egy kismadár képes összekötni intézményeket, embereket és szíveket.

A meselánc most bezárul, de a történet tovább él mindannyiunkban – a mindennapok apró csodáiban, egy jó szóban, egy mosolyban, vagy éppen abban, amikor valaki kimondja:

„Ez megér egy mesét.”

